

Paní Babl - scénář

Úvodní vstup – Svět dospělých	<p>Obrázek tehdejšího odsunu.</p> <p>Alternativně zvuky rádia z doby odsunu. Čestí vojáci křičí „vypadněte“.</p>
Student	Anna Marie Babl 80 let r. 1945 jako dítě vysídlena
Student	<p>Začíná smutná hudba, pak úvod:</p> <p>Na konci 2. světové války bylo mnoho Němců odsunuto z české vlasti.</p> <p>Nespočet dětí přišlo o domov.</p>
Paní Babl	Maminka se mnou pak na podzim r. 1945 přešla zelenou hranicí, na celnici v Höllu jsme měly malý pokojík.
Student	Nebylo cesty zpět.
Paní Babl	Byly tam ostnaté dráty, španělští jezdcí, na hranici se střílelo, když se někdo odvážil na druhou stranu. Strážní věže. Nezřetelné ?? To si dneska už málokdo umí představit.
Student	I v této těžké době byly chvíle, kdy vítězila lidskost. Lidé museli opustit svůj domov a veškerý majetek. I těm nejmenším chyběly jejich hračky.
Paní Babl	Dostala jsem nádhernou kuchyňku pro panenky. Vyřezával a maloval ji tatínek. Takhle velkou. A ta zůstala samozřejmě v Lískové. A pak, to jsme bydleli na celnici, jsem jela v prosinci na sáních, protože tam byla babička. Chtěla počkat, než dědu Češi pustí ze zajetí. Šla jsem se sáněmi k babičce a připevnila na ně kuchyňku a šla po ulici od české celnice k bavorské, kde jsme měli pokoj. A z české celnice samozřejmě vyšel voják, který držel stráž, a chtěl kuchyňku zabavit. A jedna paní, na to jaktěživ nezapomenu, říkali jsme jí teta Katl, znala jsem ji už od školky, v té celnici byla totiž dřív školka. A ona řekla: No tak, přece nevezmete tomu dítěti jeho nejmilejší hračku, kuchyňku pro panenky, to nesmíte a tak. Tak se ten voják na stráži nechal

	obměkčit a já jsem prošla pod závorou i s kuchyňkou pro panenky.
Student	Až v r. 1990, o 45 let později mohla paní Babl znovu navštívit svoji vlast. Čas zahojí všechny rány. Převažuje vděčnost.
Paní Babl	Jsem opravdu šťastná a vděčná, že jsem se ještě dožila toho, že se smí přes hranici tam a zpátky a že si i lidé vzájemně rozumějí.
Student	Anna Marie Babl 80 let r. 1945 jako dítě vysídlena